

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 572/2023-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Arendackým, Železničiarska 13, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17CoPr/2/2022-613 z 11. januára 2023 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7CdoPr/6/2023 z 25. júla 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. októbra 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17CoPr/2/2022-613 z 11. januára 2023 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7CdoPr/6/2023 z 25. júla 2023 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“ alebo spoločne „napadnuté rozhodnutia“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa na Okresnom súde Zvolen (ďalej len „okresný súd“) domáhal určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom sp. zn. 8Cpr/3/2019 z 3. novembra 2021 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu zamietol.

3. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil.

4. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol.
5. Z označených rozhodnutí všeobecných súdov vyplýva nasledovný skutkový stav.
6. Sťažovateľ bol zamestnancom Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky (ďalej aj „žalovaná“ alebo „zamestnávateľ“) na pozícii správcu Harmaneckej jaskyne. So zamestnávateľom už od roku 2006 viedol spor o neplatnosť skončenia pracovného pomeru. V tomto spore bol napokon v decembri 2017 sťažovateľ úspešný. Z dôvodu úspechu v spore 11. decembra 2017 vyzval zamestnávateľa, aby mu prideloval prácu.
7. Z napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že 16. januára 2018 sa medzi sťažovateľom a žalovanou uskutočnilo rokovanie, ktoré malo smerovať k dohode o ukončení pracovného pomeru. Strany sa dohodli na skončení pracovného pomeru k 31. januáru 2018, ale k podpisu tejto dohody nedošlo, pretože sťažovateľ trval na doplatení povinných odvodov počas trvania súdneho sporu, čo žalovaná odmietla. V priebehu jednania o skončení pracovného pomeru sa žalovaná dozvedela, že sťažovateľ je čiastočne invalidný, ako aj o obsahu posudku, na podklade ktorého mu bola čiastočná invalidita priznaná.
8. Keďže k ukončeniu pracovného pomeru dohodou nedošlo, žalovaná v zmysle predpisov vzťahujúcich sa na zabezpečenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci 22. marca 2018 oznámila sťažovateľovi, že ho vysielala na služobnú cestu pre účely absolvovania lekárskej prehliadky. Sťažovateľ absolvoval lekárske prehliadky u [REDAKOVANÉ] (26. marca 2018) a [REDAKOVANÉ] (5. apríla 2018). Uvedené lekárske prehliadky sa realizovali na podklade objednávky na posúdenie zdravotnej spôsobilosti pre výkon práce na pozícii správcu/sprievodcu jaskyne adresovanej spoločnosti GAJOS, s. r. o., ktorá pre žalovanú na zmluvnom základe vykonávala lekárske prehliadky zamestnancov. Vzhľadom na to, že v tejto objednávke bola v rámci opisu vykonávanej činnosti zamestnanca uvedená aj obsluha lanových dráh, bola žalovaná dopytovaná zo strany spoločnosti GAJOS, s. r. o., o aký konkrétny druh lanových dráh ide, pretože od toho závisí miera posúdenia zdravotnej spôsobilosti. Následne bola pre pracovnú zdravotnú službu vypracovaná nová objednávka, v ktorej už bola správne špecifikovaná „*obsluha visutých nákladných lanových dopravníkov*“. Sťažovateľ požiadavku žalovanej zúčastniť sa lekárskeho prehliadok odmietol, keďže sa lekárskej prehliadky zúčastnil už 26. marca a 5. apríla 2018, ďalšie prehliadky nepovažoval za potrebné, a oznámil, že ich ani neabsolvuje.
9. Pracovná zdravotná služba (GAJOS, s. r. o.) listom odporučila žalovanej zabezpečiť mimoriadnu lekársku preventívnu prehliadku podľa § 30e ods. 16 zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z. z.“), keďže na podklade dovtedajších podkladov nebolo možné vyjadriť sa komplexne k zdravotnej spôsobilosti sťažovateľa.
10. Žalovaná nariadenie mimoriadnej preventívnej lekárskej prehliadky prerokovala so zástupcami zamestnancov prostredníctvom podnikového výboru 29. mája 2018.
11. Následne žalovaná sťažovateľa vyzvala, aby sa zúčastnil tejto mimoriadnej lekárskej prehliadky 9. júla 2018, 11. septembra 2018 a 7. decembra 2018. Zároveň ho upozornila, že v prípade absencie ide o porušenie pracovnej disciplíny, ktoré môže mať za následok skončenie pracovného pomeru.

12. Sťažovateľ sa lekárskeho prehliadok nariadených na 11. júl 2018, 25. september 2018 a 17. – 18. december 2018 nezúčastnil.

13. Žalovaná 19. decembra 2018 listom adresovaným „Slovenskému odborovému zväzu verejnej správy a kultúry, OZ pracovníkov baní, geológie a naftového priemyslu, Podnikovému výboru pri ŠOP SR so sídlom Štefánikovo námestie č. 9, Spišská Nová Ves“ podľa § 74 Zákonníka práce požiadala o prerokovanie skončenia pracovného pomeru sťažovateľa. V liste popísala všetky okolnosti, pre ktoré mienila so sťažovateľom skončiť pracovný pomer. Predsedovi podnikového výboru bola táto žiadosť mailom doručená 19. decembra 2018. V ten istý deň predseda podnikového výboru preposlal správu ostatným členom podnikového výboru. Z odpovedí jednotlivých členov vyplynulo, že títo poverili predsedu podnikového výboru rokovaním o výpovedi sťažovateľa (všetky odpovede sú datované pred 21. decembrom 2018).

14. Žalovaná doručila 21. decembra 2018 sťažovateľovi výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce.

15. Okresný súd v rozsudku z 3. novembra 2021 dospel k nedôvodnosti žaloby po vykonanom dokazovaní v intenciách zrušujúceho uznesenia krajského súdu sp. zn. 17CoPr/2/2020 zo 17. marca 2021. Súd prvej inštancie sa tak zaoberal najmä okolnosťami, ktoré viedli sťažovateľa k predloženiu posudku Sociálnej poisťovne o čiastočnej invalidite žalovanej. Ďalej sa zameral na okolnosti týkajúce sa jednak preventívnej lekárskej prehliadky a následne aj mimoriadnej preventívnej lekárskej prehliadky. Sťažovateľ nespochybňoval, že sa uvedenej mimoriadnej lekárskej prehliadky nezúčastnil, preto okresný súd posúdil, či bola mimoriadna lekárska prehliadka a následne aj výpoveď riadne prerokovaná so zástupcami zamestnancov.

16. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom spochybňoval nestrannosť a nezávislosť vec prejednávajúceho sudcu, ktorému vytýkal, že bránil svedkom odpovedať na otázky a vykonal nedostatočné dokazovanie. Ďalej namietal, že žalovaná mu nepridelila žiadnu prácu napriek tomu, že ju na to vyzval, a teda ak sa nezúčastnil lekárskej prehliadky, nemohlo ísť o porušenie pracovnej disciplíny. Navyše, žalovaná mu neoznámila a nežiadala jeho súhlas s preradením na iné miesto – sprievodcu jaskyne. Vzhľadom na výsledok vyšetrenia u [REDAKOVANÉ] považoval sťažovateľ požiadavku žalovanej týkajúcu sa ďalších vyšetrení za prejav šikanovania. Okrem toho sťažovateľ napádal aj okolnosti týkajúce sa prerokovania mimoriadnej lekárskej prehliadky, aj výpovede so zástupcami zamestnancov. V tejto súvislosti spochybňoval jednak samotné doručenie žiadosti na prerokovanie podnikovému výboru, ale i právomoc podnikového výboru na prerokovanie vecí. V každom naznačenom smere považoval rozsudok okresného súdu za nedostatočne odôvodnený.

17. Kritiku procesného postupu súdu prvej inštancie [§ 365 ods. 1 písm. b) a c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)] krajský súd odmietol s tým, že sťažovateľ namietal postup, ktorý už bol krajským súdom preskúmaný v rámci predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia. Vo vzťahu k tejto časti odvolania ďalej krajský súd uviedol, že preskúmal rozsudok okresného súdu a nie je z neho možné vyvodiť, že by sa neriadil pokynmi krajského súdu vyslovenými v zrušujúcom uznesení alebo že by vykonané dokazovanie nebolo dostatočné. Napokon ani zo skutočnosti, že sudca okresného súdu nepripustil niektoré otázky na svedkov a ani im sám nekládol otázky, nie je možné urobiť záver o jeho zaujatosti, a to aj s ohľadom na to, že postupoval rovnako pri otázkach oboch sporových strán.

18. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) a d) CSP (nedostatočné odôvodnenie) nepovažoval krajský súd za naplnený a konštatoval, že rozsudok okresného súdu v tomto smere splňa všetky naň kladené kritériá.

19. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že okresný súd nevykonal všetky ním navrhnuté dôkazy [§ 365 ods. 1 písm. e) CSP], krajský súd uviedol, že v odvolaní žiaden taký dôkaz sťažovateľ neoznačil a ani sám odvolací súd tento nedostatok z obsahu spisu nezistil. V tejto súvislosti poukázal krajský súd na konkrétne návrhy na vykonanie dokazovania, ktoré sa aj vykonali, a rovnako na úkony súdu a sťažovateľa súvisiace s otázkou dokazovania.

20. Sťažovateľ namietal aj nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenia [§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP] a aj s ohľadom na to, že spolu úzko súvisia a sťažovateľ ich konkrétne nepomenoval, zisťoval krajský súd ich prítomnosť spoločne.

21. Skutkové okolnosti prípadu s odkazom na konkrétne dôkazy, z ktorých vyplývajú, krajský súd podrobne opísal na stranách 19 – 24 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Napokon nosné úvahy, ktorými sa riadil ohľadom lekárskech prehliadok, a právne predpisy, z ktorých tieto závery vyplývajú, sú zhrnuté v bodoch 13 a 13.1 (strana 24, 25) odôvodnenia napadnutého rozsudku.

22. Aj námietkami vzťahujúcimi sa na podmienku prerokovania mimoriadnej lekárskej prehliadky a výpovede zástupcami zamestnancov sa odvolací súd zaoberal v bodoch 14 – 18 (na stranách 25 – 29) odôvodnenia napadnutého rozsudku.

23. Uvedené zistenia týkajúce sa skutkového stavu a jeho právneho posúdenia napokon krajský súd uzavrel tak, že výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce bol preukázaný, výpoveď bola prerokovaná zástupcami zamestnancov, bola riadne doručená, teda je platná a rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby bolo správne.

24. V závere odôvodnenia napadnutého rozsudku k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP krajský súd uviedol, poukazujúc na uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 90/2019 z 5. novembra 2019, že prostá citácia odvolacích dôvodov podľa Civilného sporového poriadku bez bližšieho odôvodnenia na odvolací prieskum nepostačuje.

25. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

26. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol. Dovolací súd napadnuté uznesenie, využijúc prvú vetu § 451 ods. 3, stručne odôvodnil v bodoch 13. – 15. V rámci odôvodnenia najvyšší súd poukázal na časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ktorá sa týkala zdôvodnenia potreby vykonania lekárskech prehliadok (bod 14), a na tú časť, ktorá sa zoberala dôvodmi opätovného vyslania sťažovateľa na lekársku prehliadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

27. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ namietal jeho nedostatočné odôvodnenie. Sťažovateľ tiež namietal, že ak aj najvyšší súd odmietol prípustnosť dovolania, bolo jeho povinnosťou v rámci odôvodnenia uviesť konkrétne dôvody neakceptovania tejto dovolacej argumentácie. Sťažovateľ považuje za nepochybné, že aj pri zohľadnení § 451 ods. 3 CSP musí aj dovolací súd prirodzene odpovedať (hoci stručne) na podstatné a právne významné dôvody

dovolania a nemôže sa obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov dovolaním napadnutého rozhodnutia, inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces.

28. Sťažovateľ namietal aj porušenie označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu. V tomto smere zopakoval svoje výhrady prezentované v dovolaní (ale aj v odvolaní proti rozsudku okresného súdu). Nesúhlasil najmä s posúdením a odôvodnením časti zaoberajúcej sa povinnosťou zúčastniť sa opakovane lekárskeho prehliadok potom, keď bol zamestnávateľovi známy záver z vyšetrenia u [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ v tejto súvislosti spochybňoval aj záver o porušení pracovnej disciplíny, čo odôvodňoval tým, že zamestnávateľ mu nepridieval žiadnu prácu, hoci ho to písomne požiadal. Tiež tvrdil, že lekárske prehliadky pre výkon funkcie sprievodcu jaskyne nemohla žalovaná nariadiť, pretože od sťažovateľa nemala súhlas na preradenie na inú prácu.

29. Napokon krajskému súdu vytýkal posúdenie a odôvodnenie údajného splnenia povinnosti prerokovať nariadenie mimoriadnej lekárskej prehliadky a výpovede so zástupcami zamestnancov. V tejto súvislosti sťažovateľ spochybňoval príslušnosť podnikového výboru na prerokovanie individuálnych pracovnoprávných vzťahov, doručenie žiadosti o prerokovanie i spôsob hlasovania a prerokovania.

30. V ďalšej línii sťažovateľ namietal to, ako sa krajský súd vysporiadal s námietkami týkajúcimi sa procesného postupu sudcu okresného súdu, ktorý na pojednávaní zabránil svedkom odpovedať na kladené otázky a ani sám žiadne otázky nepoložil.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

31. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka o porušení práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o zamietnutí žaloby sťažovateľa, a uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo jeho dovolanie odmietnuté.

32. Jadrom ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa so záverom o porušení pracovnej disciplíny v dôsledku odmietnutia absolvovať opakované lekárske prehliadky. Následne sťažovateľ odmieta uznať platnosť výpovede, pretože nepovažuje podnikový výbor za orgán zástupcov zamestnancov príslušný na prerokovanie otázok vyplývajúcich z individuálnych pracovnoprávných vzťahov.

III.1. K namietanému porušeniu práv rozsudkom krajského súdu:

33. Pokiaľ ide o kritiku napadnutého rozsudku krajského súdu, ústavný súd musí poukázať na to, že sťažovateľ cyklicky opakuje argumenty, ktoré boli predmetom odvolacieho, ale i dovolacieho konania.

34. Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmieta už pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť pre nedostatok právomoci, ak o porušení základného práva alebo slobody sťažovateľa bol oprávnený rozhodovať iný súd na základe dostupného a účinného právneho prostriedku nápravy v systéme všeobecného súdnictva.

35. Uvedený záver vychádza z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ochrana ústavnosti nie je výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (napr. IV. ÚS 69/2022, bod 10 odôvodnenia).

36. Za účinný prostriedok nápravy sa vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu považuje dovolanie. Vzhľadom na to, že sťažovateľ podal dovolanie, o ktorom najvyšší súd aj rozhodol, ústavný súd nemá právomoc rozhodnúť o tejto časti ústavnej sťažnosti, a preto ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením najvyššieho súdu:

37. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 447 písm. f) CSP, pretože nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi. Pre samotné odôvodnenie napadnutého uznesenia aplikoval najvyšší súd prvú vetu § 451 ods. 3 CSP a uviedol iba stručné odôvodnenie, ktoré koncentroval do bodov 14 a 15 odôvodnenia napadnutého uznesenia.

38. Práve stručnosť napadnutého uznesenia sa stala terčom kritiky sťažovateľa v ústavnej sťažnosti.

39. Ústavný súd so sťažovateľom súhlasí, že jeho dovolanie bolo argumentačne obsiahle, avšak treba uviesť aj to, že neobsahovalo nič, čo by už nebolo plne zodpovedané krajským súdom.

40. Ústavný súd poukazuje na to, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu a s rozhodnutiami, ktoré mu predchádzali.

41. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na logických záveroch, ktoré celkom jasne z napadnutého rozsudku vyplývajú. Keďže ani jedna zo strán pôvodne nemala záujem na trvaní pracovného pomeru, bolo medzi nimi uskutočnené neúspešné rokovanie, ktoré malo viesť k ukončeniu pracovného pomeru sťažovateľa dohodou. Vzhľadom na neúspech rokovania mala žalovaná povinnosť zaradiť sťažovateľa na jeho pôvodné pracovné miesto. Krajský súd argumentoval tým, že žalovaná je povinná dodržiavať povinnosti vyplývajúce z právnych predpisov o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci. Z tohto dôvodu žalovaná sťažovateľa vyslala na preventívnu lekársku prehliadku, ktorej sa spočiatku sťažovateľ aj zúčastnil bez výhrady či námietky o nedôvodnosti takej prehliadky. Keďže došlo k pochybeniu v objednaní rozsahu lekárskej prehliadky, bol sťažovateľ opätovne vyslaný na lekársku prehliadku. Okrem toho sám sťažovateľ predložil žalovanej posudok, na podklade ktorého mu bola priznaná invalidita a z ktorého vyplýva, že môže vykonávať činnosti v podstatne menšom rozsahu a náročnosti, ako sú činnosti vyplývajúce z výkonu funkcie správcu jaskyne. Je potom len logické, že lekárska prehliadka týkajúca sa zdravotnej spôsobilosti je v záujme nielen zamestnávateľa, ale i samotného sťažovateľa. V tejto situácii krajský súd uzavrel, že žalovaná postupovala v súlade s povinnosťami vyplývajúcimi zo zákona č. 355/2007 Z. z. aj Zákonníka práce.

42. Sťažovateľ opakovane namieta, že nedostal žiadnu odpoveď, prečo nebola dostatočná správa [REDAKOVANÉ] pričom ignoruje odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu. Z tohto vyplýva, že uvedená správa nemohla byť postačujúca s ohľadom na nesprávnu objednávku, kde boli nesprávne uvedené činnosti, vo vzťahu ku ktorým sa mala zdravotná spôsobilosť sťažovateľa posúdiť. Uvedené žalovaná preukázala v konaní komunikáciou s pracovnou zdravotnou službou, výsledkom ktorej bolo jej odporúčanie podľa § 30e ods. 15 zákona č. 355/2007 Z. z. A napokon

povinnosť sťažovateľa podrobiť sa lekárskej prehliadke vyplýva aj z § 30e ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. v spojení s § 12 ods. 2 písm. i) zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o BOZP“).

43. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zavádzajúco prezentuje postoj, že by mu malo byť upierané právo na prácu v dôsledku poberania invalidného dôchodku, resp. jeho invalidity. Takýto záver nevyplýva ani z napadnutých rozhodnutí, ani z priebehu konania. Faktom však ostáva, že požiadavky kladené na výkon správcu jaskyne – pozície, ktorej sa sťažovateľ domáha, sú zrejme svojou náročnosťou vyššie ako tie, ktoré sa vzťahujú na činnosti vyplývajúce z posudku Sociálnej poisťovne. Aj z toho potom vyplýva odôvodnená potreba zamestnávateľa zistiť skutočný rozsah zdravotnej spôsobilosti sťažovateľa.

44. Ďalší okruh námietok sa týkal prerokovania nariadenej mimoriadnej lekárskej prehliadky aj výpovede podnikovým výborom.

45. Krajský súd podrobne popísal priebeh doručovania požiadavky na prerokovanie jednotlivým členom podnikového výboru, ako aj výsledok tohto prerokovania. Rovnako podrobne sa zaoberal tým, či bol podnikový výbor oprávnený na prerokovanie požiadaviek žalovanej. Krajský súd potvrdil, že hoci úprava pôsobnosti podnikového výboru pri žalovanej v relevantnom čase nebola celkom jasne definovaná, z vykonaného dokazovania a kolektívnej zmluvy pre rok 2018 možno prijať záver o tom, že podnikový výbor bol oprávnený prerokovať otázky individuálnych pracovnoprávných vzťahov.

46. Ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 119/2021, II. ÚS 383/2019).

47. Za situácie, keď sťažovateľ v rámci dovolacej argumentácie nastolil tie isté otázky ako v konaní pred odvolacím súdom a už v tomto konaní dostal dostatočné odpovede, prečo jeho argumentácia nebola opodstatnená, a najvyšší súd nedospel k iným skutkovým alebo právnym záverom než súd prvého stupňa, neexistujú relevantné dôvody na to, aby ústavný súd z ústavnoprávneho hľadiska akokoľvek spochybňoval rozhodnutie vydané v rámci dovolacieho konania len na základe toho, že najvyšší súd sa v okolnostiach daného prípadu obmedzil na stručné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia (II. ÚS 560/2018, III. ÚS 121/2021).

48. V okolnostiach danej veci ústavný súd z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol časť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy:

49. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane uviedol, že je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovalo čo najpresnejší opis skutkového stavu

a najmä logickú právnu argumentáciu, na základe ktorej možno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom, resp. rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a porušením v ústavnej sťažnosti označených práv garantovaných ústavou, resp. kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, ktorého vyslovenia sa sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti domáha (IV. ÚS 574/2018, II. ÚS 346/2021, II. ÚS 443/2021, II. ÚS 51/2022).

50. Z obsahu ústavnej sťažnosti nie je možné identifikovať, v čom konkrétne mal spočívať zásah či už krajského alebo najvyššieho súdu do práva na rovnosť v konaní (čl. 47 ods. 3 ústavy) alebo práva na konanie bez zbytočných prieťahov či práva vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom (čl. 48 ods. 1 ústavy).

51. Možno uzavrieť, že ústavná sťažnosť sťažovateľa neobsahuje podstatné náležitosti požadované § 43 ods. 1 a § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde – konkrétne skutkové a právne dôvody, preto ústavný súd odmietol v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

52. Keďže ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, ústavnú sťažnosť ako celok z dôvodov podľa § 56 ods. 2 písm. c) a g) zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu